

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/57055 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 20 juli 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij ongedateerd besluit, verzonden op 26 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2007, verzonden op 1 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 september 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

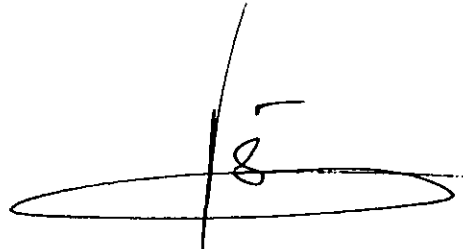
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2007

408.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

KOPIE

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/57055

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Sierra Leoneanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. B.G. Schonebeek, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSGESSECRETARIS VAN JUSTITIE voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. D. Schuiflink, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 16 juni 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 26 maart 2002 heeft verweerder eiser
deze verblijfsvergunning verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van
de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), met ingang van 17 juni 2001 en geldig tot
17 juni 2004.

1.2. Op 15 april 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor onbepaalde tijd ingediend in de zin van artikel 33 Vw 2000. Verweerder heeft bij
ongedateerde beschikking, verzonden op 26 oktober 2006, afwijzend op de aanvraag beslist.

1.3. Bij beroepsschrift van 21 november 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde
beschikking beroep op nader aan te voeren gronden ingesteld. Bij brief van 16 januari 2007
zijn de gronden van beroep aangevuld.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank
toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden
en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een
verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 12 juni 2007.
Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft
zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Hij behoort tot de Temne bevolkingsgroep en is geboren in Sierra Leone. Na de dood van eisers moeder eind 1999 is hij door de rebellen van de Revolutionary United Front (RUF) opgepakt en meegenomen naar de bossen. Hij werd vastgehouden in een rebellenkamp waar ongeveer 500 rebellen en gevangenen verbleven. In het kamp moest hij allerlei werkzaamheden verrichten, zoals het dragen van spullen en daarnaast moest hij gestolen spullen meenemen. Eiser heeft in het kamp een beker met goud bij commandant 'Blood' gestolen. Eiser is tijdens een aanval op het rebellenkamp eind 2000 ontsnapt. Een man, genaamd, heeft eiser meegenomen naar zijn woning en na twee weken daar te hebben verbleven, heeft hij eiser meegenomen naar een vliegveld. Eiser is op 5 juni 2001 Nederland binnengekomen.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beschikking verwezen naar het voornemen van 21 februari 2006. Verweerder heeft de aanvraag primair afgewezen omdat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning is komen te vervallen. Het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit is bij brief van 16 september 2002 beëindigd. Evenmin bestaat aanleiding eiser op basis van één van de andere verleningsgronden van artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Ten aanzien van de situatie ten tijde van de verleende vergunning heeft verweerder overwogen dat niet aannemelijk is dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. De stelling van eiser dat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden tegengeworpen wordt door verweerder niet gevolgd. Dat aan eiser eerder een verblijfsvergunning op de d-grond van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000 is verleend betekent niet dat bij de beoordeling of hij aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000 het ontbreken van de bescheiden niet mag worden tegengeworpen. Nu eiser ter staving van zijn relaas geen reispapieren heeft overgelegd en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van die documenten niet aan hem is toe te rekenen, is de oprechtheid van het relaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Voorts heeft verweerder overwogen dat eiser vage, bevreemdend wettende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over onder meer de periode waarin hij gedwongen bij de rebellen heeft verbleven, de ontsnapping aan de rebellen, de beker met goud die hij uit het kamp van de rebellen heeft meegenomen en de groep die het rebellenkamp heeft aangevallen. Met betrekking tot de huidige situatie heeft verweerder overwogen dat eiser inzake zijn asielmotieven ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Nu geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser over zijn verblijf bij de rebellen, wordt evenmin geloof gehecht aan zijn verklaringen dat hij op het moment van het verstrijken van zijn verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd bij terugkeer naar Sierra Leone problemen van de zijde van zijn medeburgers te verwachten had. Verder bestaat geen aanleiding om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning wegens de gebeurtenissen die zich na 17 juni 2004 hebben afgespeeld, nu hij daaromtrent niets naar voren heeft gebracht. Eiser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000.

2.3. Eiser heeft in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hij eerder in de zienswijze heeft aangevoerd. Voorts kan eiser zich niet vinden in het standpunt van verweerder dat het ontbreken van de reisdocumenten aan hem kan worden tegengeworpen. Hij meent dat de ontbrekende reisbescheiden in redelijkheid niet noodzakelijk geacht kunnen worden voor de beoordeling van zijn aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Eiser stelt dat verweerder hem ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 heeft tegengeworpen en een onjuist toetsingskader heeft aangelegd. Verder stelt eiser dat zijn verklaringen over zijn gedwongen vertrek bij de rebellen op een onbekende plaats in de bush van Sierra Leone in alle redelijkheid niet opgevat kunnen worden als hoofdzakelijk verklaringen omtrent (woon)adressen in het land van herkomst. Hij meent dat dit verblijf geen onderwerp betreft dat bij uitstek in het eerste gehoor aan de orde behoort te komen. Voorts stelt eiser dat van verweerder in redelijkheid een courante houding mag worden verwacht ten aanzien van de waardering van zijn verklaringen over de duur van zijn verblijf bij de rebellen. Voor eiser was het in Sierra Leone niet gebruikelijk een andere kalender te hanteren dan die van de seizoenen. Van verweerder mag worden verwacht een zekere (fouten)marge te hanteren, zonder dat daaraan voor eiser negatieve consequenties worden verbonden. Verder bestrijdt eiser dat hij tegenstrijdige verklaringen over het stelen van het goud heeft afgelegd. Eiser heeft tijdens het nader gehoor bedoeld dat zich in de bagage die hij had meegenomen goud bevond, waarbij aan het door hem gebruikte woord 'beker' geen zelfstandige betekenis toekomt, nu hij daarmee op niet meer doelde dan op de verpakking van het goud. Eiser meent dat verweerder op dit punt ten onrechte heeft geconcludeerd dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Het gaat om zaken van zodanig ondergeschikt belang dat deze in alle redelijkheid niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Op grond van het voorgaande is eiser van mening dat verweerder ten onrechte, althans met een onvoldoende draagkrachtige motivering, heeft geconcludeerd dat zijn relaas niet geloofwaardig is en dat zijn relaas een positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser meent dat verweerder ten onrechte een inhoudelijke beoordeling van zijn aanvraag achterwege heeft gelaten.

Beoordeling van het beroep

2.4. Op grond van artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is verweerder bevoegd een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd af te wijzen.

2.5. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (oud) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

2.6. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel kan de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.7. De rechtbank stelt vast dat eiser bij beschikking van 26 maart 2002 met ingang van 17 juni 2001 op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28

Vw 2000 vanwege het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoeker afkomstig uit Sierra Leone dat toentertijd door verweerder werd gevoerd.

2.8. De rechtbank stelt voorts vast dat tussen partijen niet in geschil is dat het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 van toepassing is, in die zin dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen

2.9. Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder terecht heeft besloten eiser niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000.

2.10. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanstaaftbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de ABRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat - in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde - die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich alsdan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

2.11. Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de ABRS en verweerders bestendige toetsingspraktijk, is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen:

- i) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is;
- ii) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

2.12. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.13. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.14. Ten aanzien van de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning geen redenen waren om eiser een verblijfsvergunning te verlenen overweegt de rechtbank het volgende.

2.15. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Sierra Leone zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.16. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser geen documenten ter staving van zijn reisrelaas heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn asielrelaas en dat verweerder dit op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 in redelijkheid aan eiser heeft kunnen toerekenen. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid mogen stellen dat eiser summiere en ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisroute heeft afgelegd. Zo weet eiser niet met welke maatschappij hij gevlogen heeft, weet hij niet op welke dag en hoe laat het vliegtuig is vertrokken, hoe het vliegtuig eruit zag en wat de kleur van de stoelen was. De stelling van eiser dat de ontbrekende reisbescheiden in alle redelijkheid niet noodzakelijk geacht kunnen worden voor de beoordeling van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd deelt de rechtbank niet. Daartoe acht zij redengevend dat - gezien in het licht van hetgeen in rechtsoverweging 2.10 is overwogen - bij het onderzoek naar zijn aanvraag mede de omstandigheid wordt betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. De enkele omstandigheid dat eiser eerder in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op de d-grond van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000 betekent, zoals verweerder ook terecht heeft geconstateerd, niet dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 bij de beoordeling of eisers in aanmerking kan worden gebracht voor een verblijfsvergunning op één van de andere in artikel 29, eerste lid, Vw 2000 genoemde gronden buiten toepassing zou moeten worden gelaten. Verweerder heeft aan het bovenstaande in redelijkheid de conclusie kunnen verbinden dat hiermee afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas.

2.17. Indien zich een omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas dient derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.18. De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist. Verweerder heeft allereerst in redelijkheid van belang kunnen achten dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard over de groep die het rebellenkamp heeft aangevallen. Zo heeft eiser in de aanvullingen en correcties van 16 maart 2002 verklaard dat het kamp werd aangevallen door de 'Beti' strijders van de Temne stam, terwijl hij in het gehoor van 15 mei 2006 daarentegen heeft verklaard dat het rebellenkamp werd aangevallen door de 'Kamajors'. Deze verklaring heeft verweerder in redelijkheid tegenstrijdig mogen achten, nu uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 25 november 1999 (kenmerk: DPC/AM-668007) blijkt dat de 'Kamajors' strijders zijn van de Mende stam. Ter zitting heeft eiser verweer gevoerd tegen het standpunt van verweerder in de bestreden beschikking dat hij tegenstrijdig heeft verklaard over de groep die het rebellenkamp heeft aangevallen. Deze stelling is echter niet te herleiden tot één van de in het aanvullende beroep genoemde gronden en moet derhalve worden beschouwd als een nieuw argument. Het eerst ter zitting aanvoeren daarvan is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de goede procesorde. Gelet hierop kan dit argument niet bij de beoordeling van het beroep worden betrokken. Niet gebleken is dat eiser dit argument niet op een eerder moment dan ter zitting heeft kunnen aanvoeren.

2.19. Verweerder heeft zich ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij gedwongen bij de rebellen heeft verbleven. In het eerste gehoor heeft eiser aangegeven dat hij vanaf 1999 tot midden 2000 bij de rebellen heeft verbleven. Tijdens het nader gehoor heeft hij echter aangegeven van begin van het jaar 2000 tot eind van het jaar 2000 bij de rebellen te hebben verbleven. Daarnaast heeft eiser tijdens genoemd gehoor (verslag pagina 6) verklaard dat hij kort vóór het regenseizoen - dat volgens eiser van april/mei tot oktober/november duurt - door de rebellen van de RUF is opgepakt en meegenomen. In de correcties en aanvulling van 16 maart 2002 is aangegeven dat eiser één week na het overlijden van zijn moeder, te weten aan het eind van het jaar 1999, door de rebellen is opgepakt en vervolgens anderhalf jaar bij hen heeft doorgebracht. In het rapport van gehoor van 24 mei 2004 heeft eiser verklaard dat hij in het jaar 1999 door de rebellen is aangehouden en dat hij in het midden van 2001 is ontsnapt. In het rapport van gehoor van 15 mei 2006 (verslag pagina 3) heeft eiser verklaard dat hij niet meer weet wanneer de aanval van de rebellen in het jaar 1999 heeft plaatsgevonden. Vervolgens verklaart hij tijdens hetzelfde gehoor (verslag pagina 5) dat hij in het midden van het jaar 2000 door de rebellen is opgepakt en dat hij in het midden van het jaar 2001 is ontsnapt. Hierin heeft verweerder, mede gelet op de hierboven aangehaalde door eiser afgelegde verklaringen, naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid tegenstrijdigheden mogen aannemen, nu deze periode niet overeenkomt met de door eiser eerder genoemde periode. De stelling van eiser dat in het eerste gehoor niet had mogen worden gevraagd naar de duur van het verblijf bij de rebellen deelt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van 9 januari 2006 (JV 2006/190) van de ABRS niet. De rechtbank overweegt voorts dat eiser bij correcties en aanvullingen zijn verklaringen over de duur van het verblijf weliswaar heeft gecorrigeerd, evenwel heeft eiser na het indienen van de correcties en aanvullingen van 16 maart 2002 in de nadien afgenomen gehoren weer andersluidende verklaringen afgelegd, waarmee aan de betekenis van die correcties en aanvullingen afbreuk wordt gedaan. Naar het oordeel van de rechtbank bevatten de tegenstrijdigheden, anders dan eiser kennelijk meent, de kern van het relaas en de verschillen tussen de betreffende verklaringen zijn naar het oordeel van de rechtbank niet gering. De ter zitting ingenomen stelling dat eiser moeite heeft met het onthouden van data, doet aan het

voorgaande niet af. Daarbij laat de rechtbank meewegen dat eiser in staat kan worden geacht om data te onthouden, nu hij zes jaar langer onderwijs heeft genoten. De stelling van eiser dat verweerder op het punt van het verblijf bij de rebellen ten onrechte tegenstrijdigheden heeft geconstrueerd deelt de rechtbank evenmin. Daarbij neemt zij in aanmerking dat eiser deze stelling op geen enkele wijze nader heeft kunnen onderhouden en concretiseren.

Verweerder heeft voorts in redelijkheid mogen stellen dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard over de 'beker' met goud die hij gedurende zijn vlucht uit het rebellenkamp heeft meegenomen. Zo heeft eiser tijdens het nader gehoor van 24 januari 2002 (verslag pagina 8) verklaard dat hij de 'beker' met goud heeft gestolen bij commandant 'Blood', in wiens huis hij zich bevond, en dat hij deze 'beker' met goud moest meenemen. Tijdens het gehoor van 24 mei 2004 (verslag pagina 8) heeft eiser verklaard dat de rebellen hebben opgedragen om dozen te dragen, dat hij iets uit de bagage heeft gehaald en dat hij toen wat goud heeft gestolen. Tijdens het gehoor van 15 mei 2006 naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (verslag pagina 8) heeft eiser echter verklaard dat hij tijdens de aanval langs het huis van kolonel 'Blood' rende, een doos zag staan en deze vervolgens heeft meegenomen. Na met deze tegenstrijdige verklaringen te zijn geconfronteerd, heeft eiser in voornoemd gehoor verklaard dat hij de doos heeft gepakt en meegenomen en niet heeft gezegd dat hij in het huis van de commandant is geweest. De stelling van eiser in de gronden van het beroep dat de rebellen hem een doos hebben gegeven om te dragen, acht de rechtbank - gezien in het licht van wat eiser in de eerdere gehoren heeft verklaard - niet consistent. De ter zitting gegeven verklaring voor de gang van zaken omtrent de 'beker' met goud biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder eiser de tegenstrijdigheden over de 'beker' met goud niet in redelijkheid aan de bestreden beschikking ten grondslag had mogen leggen. De rechtbank is gezien het voorgaande van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, gelet op de tegenstrijdigheden in de verklaringen van eiser, het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

2.20. Het is, mede gelet op de overwegingen over de ongeloofwaardigheid van het relaas van eiser, niet aannemelijk dat eiser ten tijde van de vergunningverlening gegronde redenen had om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.21. Voorts is, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat ten tijde van de vergunningverlening geen sprake was van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kon worden terug te keren. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.22. Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, geen grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was. Daarbij verwijst de rechtbank naar hetgeen in rechtsoverwegingen 2.18 en 2.19 is overwogen.

2.23. Ook overigens is de rechtbank niet gebleken dat de bestreden beschikking in strijd is met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Met betrekking tot eisers ter zitting ingenomen stelling dat de rechtbank, indachtig de uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken het standpunt van verweerder vol dient te toetsen overweegt de rechtbank dat een volle toets van verweerders standpunt over de geloofwaardigheid, zoals door eiser voorgestaan, de rechtbank niet tot een ander oordeel zou hebben geleid.

2.24. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op goede gronden heeft afgewezen, nu de grond voor verlening is komen te vervallen en er geen grond is om hem op andere gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, Vw 2000 verblijf toe te staan. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.25. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese, rechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.A. Ruiter als griffier op 20 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 1 AUG 2007

Boulevard Heuvelink advocaten

Advocaten:
mr. A.E.L.T. Balkema
mr. E. Klijn
mr. C.D.A.J. Majoie
mr. H.F.J.L. van Pelt
mw mr. M.J.G. Voets
mw mr. S.G. Volbeda
mw mr. A.J. v.d. Werff-Dost

Postadres:
Postbus 3068
6802 DB Arnhem

Bezoekadres:
Boulevard Heuvelink 130
6828 KW Arnhem

telefoon:
026-4453552

fax:
026-4457504

e-mail:
info@bdhadvocaten.nl

website:
www.bdhadvocaten.nl

PER FAX: 070-3651380
Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

4282-A

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
29 AUG 2007	
ZAAKNR.	200706136
AAN:	V
STAVANDE G.C.	PAR.

Arnhem 29 augustus 2007
Betreft / IND
Oms kenmerk HP 071121
Dossiernr 0106.17.8006
Hoger beroep Vw 2000

Appellant is: geboren op van Sierra Leone
nationaliteit, wonende te voor dit
hoger beroep nadrukkelijk woonplaats kiezende te Arnhem op het
adres Boulevard Heuvelink 130 (postadres: Postbus 3068, 6802 DB
Arnhem) ten kantore van de advocaat mr. H.F.J.L. van Pelt, die
nadrukkelijk verklaart door appellant tot de indiening van dit hoger
beroepschrift bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder is: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te Den Haag.

Het hoger beroep is gericht tegen: een beschikking van de Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats Groningen, van 20 juli 2007, verzonden 1 augustus 2007, (proc.nr. AWB
06/57055).

Appellant kan zich om de volgende redenen niet met de uitspraak van de rechtbank
verenigen:

1. In rechtsoverweging 2.19 overweegt de rechtbank de stelling van appellant, dat in
het eerste gehoor niet had mogen worden gevraagd naar de duur van het verblijf
bij de rebellen, niet te delen, zulks ten onrechte:

Grief

2. Door te overwegen als zij heeft gedaan, heeft de rechtbank miskend, dat het
verblijf bij de rebellen (en dus ook de duur daarvan) deel uitmaakte van de kern
van het vluchtverhaal van appellant. Het eerste gehoor is niet bedoeld om naar de
essentialia van het vluchtverhaal te vragen. (volgens Afdelingsuitspraak van 8
oktober 2002 (nr.200204720, JV 2002/414).

MET CONCLUSIE:

Boulevard Heuvelink
advocaten

Appellant concludeert tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank en opnieuw rechtdoende het beroep tegen de beslissing van verweerder van 26 oktober 2006 (datum verzending beschikking) alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure, zowel in eerste aanleg bij de rechtbank als in dit hoger beroep.

Gemachtigde,

Bijlage: -beschikking VK Groningen dd. 20-07-2007, verzonden 01-08-2007